

předsevzetí nebo opomenutí určitých jednání a změn, lze sice slyšeti navrhovatelova odpůrce, výslech jeho není však předepsán.

(Rozh. ze dne 25. června 1924, R II 210/24.)

Soud první stolice povolil prozatimní opatření uzavřením provozovny, uložením výrobního zařízení a záповědí další výroby soudovky odpůrcem. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje právomoci, vyslechl odpůrce a pak znovu ve věci rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nepřihlížeje k uplatněnému zrušovacímu důvodu, rozhodl ve věci samé.

Důvody:

Soud první stolice zrušil usnesení první stolice, máje za to, že jde o prozatimní opatření podle §u 382 čís. 5 c. ř. s., že při vydání takového opatření jest postupovati podle §u 384 a §§ 353 až 358 ex. ř., které předpisují předchozí výslech odpůrce strany ohrožené, a že, když soud první stolice výslechu neprovedl, tím se jeho usnesení stalo zmatečným. Je sice pravda, že § 384 ex. ř. nařizuje, by bylo šetřeno předpisů §§ 353 až 358 ex. ř., bylo-li odpůrci ohrožené strany povoleno prozatimní opatření v §u 382 čís. 4 a 5 ex. ř. uvedené, avšak nařizuje, by těchto předpisů bylo šetřeno jen za účelem provedení oněch opatření. O jejich provedení však ještě nejde. Jde teprve o jejich povolení. Teprve, až navržené opatření bude povoleno a nebude příkazům, v něm obsažným, odpůrcem vyhověno, dojde snad k jeho provedení, to jest k exekuci podle §§ 353—358 ex. ř. Pro tuto exekuci jest pak usnesení o povolení prozatimního opatření exekučním titulem a teprve před jejím povolením, totiž před povolením exekuce k vynucení a provedení toho, co prozatimním opatřením bylo uloženo, jest podle §u 358 ex. ř. nařízen předchozí výslech odpůrce. Před povolením prozatimního opatření jeho výslech předepsán není. Alespoň není o tom výslovného předpisu. Z §§ 3, odstavec druhý a § 402 ex. ř. bylo by lze dokonce souditi, že není ani dovolen. Jen z ustanovení §u 397 ex. ř., že odpůrce ohrožené strany může proti prozatimnímu opatření podati odpor, nebý-li již slyšen, než bylo usnesení učiněno, je vyvozovati, že předchozí výslech i tu jest ovšem přípustným. Jistě však není předepsán a jeho opomenutí nemůže míti za následek zmatečnost povoleného opatření. Neodpovídá proto právní názor napadeného usnesení zákonu. Tím bylo zaviněno, že se druhá stolice, posuzujíc věc s onoho formálního hlediska, nezabývala věcnými vývody stížnosti. Muselo proto její rozhodnutí býti zrušeno a jí nařízeno, jak se stalo.

Čís. 4019.

Příspěvkům okresní nemocenské pokladny přísluší na dlužnickových nemovitostech přednostní zástavní právo — splněny-li podmínky §u 76

o přímých daních osobních — jen tehdy, když výkaz nedoplatků byl politickým úřadem potvrzen. Zajištění příspěvků má účinek třetího odstavce Šu 76 jen tehdy, stalo-li se na nemovitosti, ve které byl podnik za okolností prvního odstavce Šu 76 zákona provozován.

(Rozh. ze dne 25. června 1924, R II 211/24.)

V rozvrhovém řízení o výtěžku exekučně prodané nemovitosti přikázal soud prvního stolu okresní nemocenské pokladně za dobu od října 1920 do září 1923 4768 Kč 82 h k hotovému zaplacení. Do usnesení si stěžoval knihovní věřitel, vydražitel, a navrhl, by nemocenské příspěvky za dobu od října 1920 do srpna (září) 1921 nebyly přikázány. Rekursní soud rekursu nevyhověl. Nejvyšší soud zrušil v napadené části usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o odporu knihovního věřitele, vydražitele, znovu jednal a nejvyšší podání podle výsledku tohoto jednání znovu rozvrhl.

Důvody:

Při rozvrhovém roku podal stěžovatel, jenž je knihovním věřitelem a se svou pohledávkou, zajištěnou zástavním právem na nemovitosti, z části vyšel na prázdno, proti přikázání nedoplatků nemocenských příspěvků okresní nemocenské pokladny odpor, odůvodňuje jej zkrátka tím, že příspěvky nesouvisejí s nemovitostí. Protokol o roku obsahuje k tomuto bodu dále jen ještě udání zástupce nemocenské pokladny, že nemovitost byla hlavně věnována živnosti povinného jako stolaře, který dluží příspěvky za své zaměstnance, a poznámku, že mezi stranami nedošlo k dohodě. Nebylo tudíž prvním soudem vyhověno předpisu Šu 213, odstavec druhý a třetí ex. ř., že, nedojde-li k dohodě, jest všechny pro rozhodnutí směrodatné okolnosti slyšením přítomných, kterých se odpor dotýká, vyjasniti a podstatný obsah prohlášení účastníků pro rozvrh důležitých, do protokolu zapsati. Pro tuto vadu nebylo lze podle listin, v Šu 214 ex. ř. uvedených a pro rozhodnutí jediné směrodatných, posouditi, zda a pokud k nároku nemocenské pokladny jest přihlížeti, nehledíc ani k tomu, že příspěvkům okresních nemocenských pokladen podle správného a (od rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 27. listopadu 1900, pres. 304/1900, uveřejněného jako judikát čís. 150 ve sbírce býv. ministerstva spravedlnosti ve Vídni pod čís. 265) ustáleného výkladu zákona přináleží přednostní zástavní právo na dlužnických nemovitostech i za předpokladů Šu 76 zák. ze dne 25. října 1896, ř. z. čís. 220, jen tehdy, když výkaz nedoplatků co do správnosti a vykonatelnosti byl příslušným politickým úřadem potvrzen, což se v tomto exekučním řízení nestalo. Podle stavu věci, jak plyne z protokolu o rozvrhovém roku a z ostatních spisů (§ 214 ex. ř.), vůbec spolehlivě zjistiti nelze, zda byla dlužníková nemovitost výhradně nebo převážně věnována podniku a pro něj zvlášť zařízena, od které doby příspěvky jsou nezaplaceny a vztahují-li se, zejména i pokud jsou na nemovitosti zajištěny knihovním vkladem práva zástavního, na podnik v ní provozovaný. Tyto okolnosti bylo nezbytně třeba zjistiti,

protože řečené příspěvky za předpokladů řádného potvrzení jejich příslušky příslušnou okresní politickou správou mají přednostní právo zástavní na nemovitosti právě tak, jako daň výdělková podle §u 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák., jen tehdy, vztahují-li se na nemovitost vlastností shora naznačených a nejsou-li dále pozadu než rok a 6 měsíců, pokud jde o příspěvky knihovně nezajištěné, a 3 roky, pokud jde o příspěvky do roka ode dne splatnosti zajištěné, ovšem na oné nemovitosti, ve které podnik byl za okolností §u 76, odstavec první zák. čís. 220/1896 provozován. Že zajištění příspěvků má účinek odstavce třetího tohoto §u jen tehdy, stalo-li se na realitě, ke které se příspěvky řečeným způsobem vztahují, — a to přehlíží druhá stolice úplně — plyne nepochybně ze znění zákona, jenž výslovně mluví o dražbě předmětu zástavy, to je nemovitosti v odstavci prvním téhož §u naznačené, a je odůvodněno jednak ohledy na hypotekární úvěr, které nedovolují, by na újmu knihovních věřitelů přednostní právo zástavní bylo přiznáno dávkám na nemovitostech, s kterými nijak nesouvisejí a ohledně kterých knihovními věřiteli nemohly býti ani tušeny, jednak úvahou, že nelze seznati, proč by zákonodárce, jenž zákonné právo zástavní daně výdělkové a s ní souvisejících dávek u porovnání s jinými daněmi, na př. s daní pozemkovou, činžovní atd., časově a věcně podstatně obmezil, zaručoval jí z druhé strany co do předmětu ručení zase výsady, kterých jiné daně nepožívají.

Čís. 4020.

Vzdání se nároku není ještě smírem. § 19 rozl. zák. neplatí pro případy, bylo-li manželství rozvedeno až po nabytí účinnosti rozlučkového zákona.

(Rozh. ze dne 25. června 1924, Rv II 156/24.)

Smírem ze dne 3. února 1920 ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože vzdala se manželka nároku na výživné. Manželství bylo dne 2. května 1921 rozloučeno. Žalobě rozloučené manželky, by smír ze dne 3. února 1920 byl prohlášen neplatným a by manžel byl uznán povinným, platiti jí výživné, bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žalobkyně domáhá se v první řadě žalobou, aby: smír, uzavřený mezi stranami dne 3. února 1920 u krajského soudu, pokud se jím žalobkyně vzdala pro svou osobu nároku na výživné proti manželu, prohlášen byl v této části za bezúčinný. Tu jest uvážiti, zdali toto výslovné vzdání se žalobkyně pro její osobu nároků na výživu lze vůbec považovati za smír, byť i toto vzdání bylo pojato do smíru, obsahujícího vedle tohoto vzdání ještě dohodu o několika jiných vzájemných nárocích, vůči sobě samostatných, na sobě nezávislých. Otázku tuto dlužno zodpověděti záporně. Smír je smlouva, kterou se určují sporná (po-